

премина като литературен критик и автор на студии изъ разни културни и социални въпроси на новото време — темпераментъ, който, каточели не може да налучка истинскитъ насоки на своето творчество.

Въ същата социална област по-интензивно работи *Д. Поляновъ*, който се вдъхновява отъ по-високи мирови проблеми за духовни преврати, които той преследва съ фантазия и жаръ. За това битовиятъ елементъ у него отстъпва мѣсто на социалния.

Природата и родния битъ, любовта къмъ бащината стрѣха, занимаватъ — главно — творчеството на *Ив. Кириловъ*. Това негово вдъхновение се застъпва въ повечето отъ разказитъ и романитъ му, написани предимно на социална почва. Той обича да разработва и народнитъ повѣрия.

Йорданъ Йовковъ е също така работникъ въ това реалистично вѣение въ новата ни литература — той е написалъ нѣколко разказа съ сюжети изъ последнитъ войни, съ типове на български войници, които сж предадени съ добродушни и благородни багри. Напоследъкъ, той прави успѣшни опити и въ областта на драмата.

Сжщитъ социално-битови елементи се забележаватъ и въ творчеството на *Махаилъ Кременъ*, който ни изнася бледитъ образи на известни слабохарактерни типове въ нашето общество, които не допринасятъ никакви духовни придобивки въ нашия животъ. Той е написалъ сжщо и разкази съ много живо обрисувани картини изъ балканската война.

Ужаситъ отъ войната сж много живо и релефно изобразени отъ *В. Мусаковъ*, който ни поднася силно обрисувани картини за страхотността и непоносимитъ страдания, на които се подхвърля човѣчеството отъ тая страшна социална напасть.

К. Константиновъ подбира своитъ сюжети върху образи, облѣни въ свѣтлина, доброта и красиви полети. Той върва въ доброто, правдата и мисли, че тѣ — рано или късно — ще наддѣлѣятъ надъ човѣшката низостъ.

Идилични блѣнове, тжжни преживелици — характерни на една съзерцателна натура — това е главниятъ, преобладаващъ елементъ въ творчеството на *Н. Ракитинъ*, авторъ на нѣколко лирични

сбирки стихове — отзвукъ на нѣжностъ и примирение съ сждбата.

Отъ българскитъ, които работятъ въ нашето литературно поле, заслужава да се отбележатъ нѣкои отъ по-виднитъ такива. *Ана Карима* започна да работи като апологетка на женското движение у насъ и, поради това, първитъ ѝ книжовни опити сж отъ феминистично — тенденченъ характеръ. Писала е разкази, на социална почва, пропити съ сентиментализмъ; подбирала е сжщо и народни мотиви, които много сполучливо е разработвала. Нашитъ обществени нрави и моралната поквара на младежта въ съвременния животъ занимаватъ — предимно — сюжета на последнитъ ѝ разкази. Обаче, главната теза, на която — тя — като писателка и общественица — е най-много заслужила, остава все пакъ женското движение въ България.

Отъ по-новата генерация белетристи, най-популярна у насъ е *Евгения Марсъ*, която работи напълно въ хармония съ Вазовитъ книжовни традиции. Тя сполучливо умѣе да подбира и разработва своитъ сюжети, служейки си съ прости сръдства, безъ силни ефекти и съ единъ естественъ, лекъ, повествователенъ стилъ. Вслушвайки се въ положителнитъ и отрицателни страни на българската действителностъ, тя вѣрно долавя и рисува ония картини, които така щедро изпълватъ нашия катадневенъ, суетенъ животъ. Разказитъ ѝ сж пропити въ едно искрено, топло чувство и нѣженъ лиризъмъ — отзвукъ на една поетична душа. Обаче, отъ всички мотиви за вдъхновение, най-вече човѣшкото сърдце съ неговитъ трепети и блѣнове пораждатъ изобилень материялъ за творчеството ѝ — въ тая областъ тя е истинска художница. Наблюдавайки нашия животъ, тя не се чужди отъ нашето минало, — отъ всичко, що измжчва наболялата българска душа. И съ това тя внася голѣмъ общественъ елементъ въ творчеството си, подчертава своята заслуга въ съвременната ни белетристика и дава примѣръ за подражание и поука на мнозина, начеващи у насъ писатели. Повечето разкази на *Евгения Марсъ* трегиратъ сюжети изъ областта на сърдечнитъ вълнения и майчината любовъ; отъ тоя родъ сж и нейнитъ драми. Нѣкои отъ разказитъ ѝ, обаче, сж писани и върху мотиви отъ социаленъ характеръ, а има и такива, които на-